

Các tiêu chuẩn về Khuyết tật trong Giáo dục

Những câu chuyện của chúng
tôi: **Trải nghiệm cá nhân của
thanh thiếu niên khuyết tật
trong hệ thống giáo dục**

Đây là những câu chuyện cá nhân chia sẻ trải nghiệm của các học sinh/sinh viên khuyết tật trong quá trình đi học.

Về tài liệu này

Nguồn tài liệu này được Chính phủ Úc tài trợ. Tài liệu được soạn thảo bởi các học sinh/sinh viên khuyết tật, phụ huynh và người chăm sóc của họ, với sự giúp đỡ từ Tổ chức Trẻ em và Thanh thiếu niên Khuyết tật Úc (Children and Young People with Disability Australia - CYDA) và Liên minh Người khuyết tật Dân tộc Quốc gia (National Ethnic Disability Alliance - NEDA).

Chính phủ Úc thừa nhận Chủ sở hữu và Người giám sát đất nước truyền thống trên khắp nước Úc. Chúng tôi thừa nhận sự kết nối liên tục của họ với đất, nước và cộng đồng. Chúng tôi bày tỏ lòng kính trọng đối với họ và các Trưởng lão của họ trong quá khứ và hiện tại. Chúng tôi bày tỏ sự tôn trọng đối với các hoạt động văn hóa, tinh thần và giáo dục liên tục của người Thổ dân và người dân đảo Torres Strait.

Lưu ý về ngôn ngữ

Tài liệu này sử dụng ngôn ngữ về con người trước tiên (ví dụ: 'học sinh khuyết tật'). Nhưng cách tiếp cận này không phù hợp với tất cả mọi người và nhiều người thích ngôn ngữ nhận dạng trước tiên hơn (ví dụ: 'học sinh bị khuyết tật').

Lựa chọn cách nhận diện như thế nào là tùy mỗi người. Chúng tôi khuyến khích bạn hỏi mọi người xem họ thích gì. Chúng tôi cũng thừa nhận lịch sử sâu sắc đằng sau tất cả các điều khoản này.

Mọi người sử dụng '**điều chỉnh hợp lý**', 'điều chỉnh' hoặc 'sự điều tiết' để nói về một điều tương tự. Chúng tôi sử dụng những cụm từ này thay thế cho nhau trong tài liệu này. '**Điều chỉnh hợp lý**' được sử dụng trong *Đạo luật chống Phân biệt đối xử đối với Người khuyết tật năm 1992*.

Các tài liệu bổ sung

Đây là một phần của một nhóm các tài liệu. Bạn có thể tìm thấy các tài liệu này trên [trang mạng của Bộ Giáo dục](#) hoặc bằng cách quét mã QR.

Tài liệu này cũng có sẵn ở dạng Easy Read, Auslan, và một số ngôn ngữ khác. Bạn có thể truy cập các phiên bản đó trên [Trang mạng của Bộ Giáo dục Úc](#) hoặc bằng cách quét mã QR.

Quét mã QR

Ghi chú nội dung: Những câu chuyện này bao gồm các ví dụ về chủ nghĩa kỳ thị người khuyết tật, sự loại trừ và phân biệt đối xử. Để được hỗ trợ, bạn có thể gọi Lifeline qua số **13 11 14** hoặc nhắn tin đến số **0477 13 11 14**.

Tài liệu này dùng để làm gì

Nguồn tài liệu này chia sẻ những câu chuyện có thật của những thanh thiếu niên khuyết tật. Trong đó, họ nói về:

1. kinh nghiệm của họ đối với việc học
2. những gì họ học được từ những trải nghiệm này
3. những gì họ muốn bạn biết.

Trải nghiệm của họ đều khác nhau và tất cả đều quan trọng. Cùng nhau, họ kể một câu chuyện về cách các nhà cung cấp giáo dục tuân theo *Các tiêu chuẩn Khuyết tật trong Giáo dục 2005* (DSE) và cách họ có thể hỗ trợ học sinh/sinh viên tốt hơn.

Trước khi bạn bắt đầu

Bạn có thể [tìm hiểu thêm về các quyền của bạn theo DSE](#).

Sau đó hãy đọc:

- [Câu chuyện của Lily](#)
- [Câu chuyện của Daniel](#)

Tuyên bố bãi miễn trách nhiệm: Những câu chuyện này là lời nói, quan điểm và kinh nghiệm của các bạn trẻ tham gia dự án này.

Câu chuyện của Lily

Ghi chú nội dung: Đề cập đến chủ nghĩa kỳ thị người khuyết tật và sự loại trừ.

Ở trường tiểu học, tôi thấy mình vụng về, tách biệt khỏi đám đông. Xuất thân từ một gia đình nhập cư không có hiểu biết về văn hóa hay khuôn khổ về khuyết tật hoặc sức khỏe tâm thần, tôi không có từ ngữ hoặc không gian để tìm ra lý do tại sao mình không thể hòa nhập hoặc mình cần thuộc về điều gì.

Khi tôi sang nước ngoài để học đại học, tôi được tiếp xúc với nền văn hóa mới và những người quan tâm đến việc nói chuyện với tôi về con người thật của tôi và lý do tại sao tôi cảm thấy mình chưa phát huy hết tiềm năng của mình. Họ đã thực sự đầu tư vào việc hỗ trợ và cố vấn cho tôi. Đây là lần đầu tiên tôi biết rằng mình là thành viên của một cộng đồng có trải nghiệm sống tương tự và cùng nhau, chúng tôi có quyền tự quyết và quyền lực trong việc nuôi dưỡng các thế hệ tương lai.

Mặc dù tôi không ở Úc nhưng đây cũng là lần đầu tiên tôi biết rằng trên toàn cầu, việc tiếp cận giáo dục là quyền được công nhận của tất cả mọi người và trường học phải cung cấp những điều chỉnh và hỗ trợ để tiếp cận cho những người khuyết tật như tôi.

Kể từ đó, tôi đã có nhiều kinh nghiệm làm việc với các học giả và tổ chức để vận động cho chính mình. Một số người có thể hiểu rõ hơn về tình trạng khuyết tật do hoàn cảnh và kinh nghiệm của họ và cởi mở hơn khi trò chuyện về nhu cầu của tôi. Nhưng từ góc độ thể chế, tôi luôn cảm thấy thất vọng vì các quy trình chậm chạp, giao tiếp kém và các yêu cầu không phù hợp - đặc biệt là khi phải cung cấp giấy tờ và tài liệu y tế để chứng minh điều gì đó mà tôi cảm thấy mình không cần phải chứng minh.

Tuy nhiên, khi các điều chỉnh đã được đưa ra, chúng đã có tác động tương đối. Tôi rất biết ơn rằng, một khi tôi vượt qua được nhiều khó khăn và trở ngại khác nhau, các tổ chức thường cung cấp sự linh hoạt đáng kể về một loạt các điều chỉnh và sửa đổi để hỗ trợ tôi và các bạn của tôi. Tuy nhiên, họ thực sự cần phát triển và trau dồi các công cụ và thông tin để hỗ trợ học sinh/sinh viên trong quá trình đăng ký, đồng thời nâng cao nhận thức và khả năng hiển thị để những thanh thiếu niên tương lai biết rằng những hỗ trợ này có tồn tại.

Đối với những thanh thiếu niên khác có hoàn cảnh tương tự như tôi, tôi thực sự muốn nhấn mạnh rằng bạn không kỳ cục, bạn không bất thường và bạn không đơn độc.

Viết câu chuyện này là một trải nghiệm đáng giá và bổ ích đối với tôi. Cơ hội được chia sẻ một cách cởi mở, không phán xét và với những người thực sự ở cùng hoàn cảnh, là điều mà tôi sẽ không bao giờ coi đó là điều hiển nhiên. Hãy nhớ rằng nếu bạn cần một bàn tay hoặc cảm thấy như mình đang lạc lối, hãy cố gắng hết sức để liên lạc với chúng tôi và bạn sẽ thấy rằng chúng tôi luôn sẵn sàng vì bạn và ở đây để giúp đỡ. Tôi biết có thể khó khiến bản thân dễ bị tổn thương, nhưng hãy biết rằng chính những khoảnh khắc đó sẽ dẫn đến việc học hỏi, trưởng thành và mạnh mẽ nhiều hơn.

Câu chuyện của Daniel

Ghi chú nội dung: Đề cập đến chủ nghĩa kỳ thị người khuyết tật, loại trừ, việc dùng hóa chất để cưỡng chế và bắt nạt từ giáo viên.

Trường tiểu học

Kinh nghiệm của tôi với việc học bao trùm toàn bộ mức độ, từ tiêu cực đến tích cực và mọi thứ ở giữa. Tôi là một người tự kỷ và mắc chứng rối loạn tăng động giảm chú ý (ADHD) và lo lắng. Tôi nhớ mình đã gặp 'khó khăn về hành vi' cực độ ở trường tiểu học - hoặc đó là những gì giáo viên của tôi đã nói với mẹ tôi. Trải nghiệm ở trường tiểu học của tôi có thể được mô tả bằng những gì các giáo viên luôn nói trong báo cáo của tôi, 'Daniel là một học sinh thông minh, có nhiều tiềm năng nhưng gặp khó khăn trong việc điều chỉnh bản thân trong lớp học hoặc tập trung hoàn toàn vào các bài tập của mình.' Tôi chắc chắn rằng ranh giới này vẫn còn được áp dụng đối với nhiều học sinh/sinh viên ở nhiều môi trường giáo dục.

Tôi gặp khó khăn khi ngồi yên. Tôi đã nói không đúng lúc, nói những cụm từ không phù hợp (hoặc thực sự là bất cứ điều gì để xứng đáng với danh hiệu anh hề tự xưng của lớp). Tôi thiếu trí tuệ cảm xúc và khả năng phục hồi khi gặp những trở ngại. Tôi được chẩn đoán mắc chứng ADHD và phải dùng thuốc trong suốt thời gian học tiểu học.

Tôi thường cảm thấy bị tẩy chay vì phải xuống quầy tiếp tân vào mỗi bữa trưa để dùng thêm một liều thuốc ADHD.

Tôi có nhiều bất đồng với giáo viên, không chịu làm bài và cãi vã với giáo viên khi họ không cho phép tôi làm theo cách riêng của mình. Tôi cũng gặp phải khó khăn như vậy với các bạn cùng lứa tuổi của mình. Sau khi suy ngẫm, tôi nhận ra rằng điều này gắn liền với chứng tự kỷ chưa được chẩn đoán của tôi. Tôi có một kỷ niệm rất cụ thể về việc một học sinh khác đã lấy đồ chơi slime mà tôi đang làm. Tôi yêu cầu họ trả lại cho tôi cách lịch sự nhưng họ phản đối. Đột nhiên, tôi nhớ đến cảnh đang ở trong văn phòng hiệu trưởng với một học sinh khác với slime của tôi dính trên tóc cô ấy! Đó không phải khoảnh khắc đẹp nhất của tôi. Tôi đã trượt dài suốt thời tiểu học với một danh sách các sự cố về hành vi và không mấy tự tin vào bản thân khi còn là học sinh, ngoại trừ sự vô địch của tôi trong những cuộc thi về bảng cửu chương.

Khi trưởng thành, tôi đã học về *Các tiêu chuẩn Khuyết tật trong Giáo dục năm 2005*. Khi nhìn lại, tôi nghĩ lẽ ra trường tôi phải làm nhiều hơn nữa để hỗ trợ tôi. Lẽ ra mọi việc tốt hơn nếu họ tự hỏi 'Tại sao điều này lại xảy ra?' – hoặc hỏi tôi! Sau đó, chúng tôi có thể làm việc cùng nhau để thực hiện những điều chỉnh nhằm hỗ trợ tôi học hỏi và hòa nhập.

Trường cấp hai

Tôi nhớ hoạt động đầu tiên chúng tôi có. Hoạt động được phân vào một nhóm lớp khi đang ở trong một cơ sở thể thao khổng lồ, nơi có tiếng vang lớn vang vọng khắp không gian. Tôi nhớ mình đã không nghe hay xử lý xem mình được phân vào lớp nào. Điều đó khiến tôi phải đi vòng quanh trường 30 phút để cố gắng tìm ra lớp học của mình. Ngoài ra, trường cấp hai là một trải nghiệm cực kỳ tích cực đối với tôi. Tôi được chẩn đoán mắc chứng tự kỷ và được trao một số cơ hội để sửa đổi các lớp học và cấu trúc của mình nhằm hỗ trợ các mục tiêu cá nhân của tôi.

Khi tôi học lớp toán Lớp 12 vào năm Lớp 11, tôi đã có cơ hội loại bỏ một môn học khỏi chương trình học Lớp 12 của mình. Kết hợp với thời gian nghỉ học thêm, điều này có nghĩa là lịch trình Lớp 12 của tôi là 8:30 sáng - 1:30 chiều, từ thứ Hai đến thứ Sáu.

Vào thời điểm đó, tôi đang làm việc bán thời gian và đã được cấp Chứng chỉ IV về bán lẻ như một phần của quá trình phát triển chuyên môn quản lý trong công việc của mình. Chứng chỉ này cũng đã được thêm vào Xếp hạng tuyển sinh đại học Úc (Australian Tertiary Admission Rank - ATAR) của tôi. Điều này cho phép tôi học vào ban ngày và sau đó đi làm và kiếm được một thu nhập tuyệt vời đối với một đứa trẻ 17 tuổi.

Tôi vô cùng biết ơn khả năng của trường trong việc lắng nghe các mục tiêu và nhu cầu của tôi cũng như tính đến điều đó khi lập kế hoạch cấu trúc chương trình học của tôi. Tôi cũng có những điều tiết cho các 'tiêu chuẩn sẵn có' trong các kỳ thi, chẳng hạn như thời gian nghỉ dài hơn, thức ăn trong kỳ thi và khả năng đi lại quanh phòng thi. Tuy nhiên, để làm được điều đó, tôi được đưa vào một không gian biệt lập, điều mà tôi thấy có cảm giác rất xa lạ khi các bạn cùng lớp của tôi có cơ hội đùa giỡn và trò chuyện bên ngoài phòng thi trước kỳ thi.

Tuy nhiên, điều thực sự thú vị là tôi chưa bao giờ tiếp xúc với bất kỳ tài liệu hoặc nội dung nào cho tôi biết về các quyền của mình theo DSE. Tôi biết rằng các trường học có thể đưa ra những điều chỉnh hợp lý, nhưng chúng được trình bày với tôi như là 'Tôi có thể có những lựa chọn NÀY', chứ không phải 'Tôi nên được tư vấn về những điều chỉnh hợp lý mà tôi cần để tham gia vào việc học'. Tôi hài lòng với những gì trường học đã làm cho tôi, nhưng khi ngẫm nghĩ thì bản chất nó có vẻ hơi gia trưởng, mặc dù họ hoàn toàn làm đúng về nhiều mặt.

Giáo dục sau bậc trung học phổ thông

Trải nghiệm học tập tiếp theo của tôi là Cử nhân Âm nhạc tại trường đại học. Trường đại học tôi theo học có dịch vụ hỗ trợ người khuyết tật khá kém. Họ thực sự đã không cung cấp nguồn lực hoặc cho tôi cơ hội đề nghị được hỗ trợ. Bây giờ tôi biết rằng đây là điều lẽ ra họ phải làm theo DSE. Tôi là mục tiêu của một giảng viên không thích tính cách của tôi (hoặc sự bồn chồn có thể xảy ra với ADHD).

Nhìn chung, trường đại học đã sai và điều này dẫn đến việc tôi không tham gia các lớp học, bỏ lỡ các buổi hướng dẫn và nói chung là không tham gia vào trường đại học.

Tôi đã có nhiều lúc muốn bỏ tất cả các lớp học của mình (và phải sử dụng các mạng lưới hỗ trợ không chính thức để duy trì sự tham gia của tôi). Nhìn chung, tôi vô cùng vui mừng khi nhận được mảnh bằng của mình và hoàn thành trải nghiệm.

Sau khi quyết định từ bỏ giấc mơ trở thành nhạc sĩ chuyên nghiệp, tôi quyết định quay lại trường đại học và theo học Cử nhân Khoa học Tâm lý. Trong năm đầu tiên, tôi rất e ngại khi đăng ký các dịch vụ hỗ trợ người khuyết tật, sau trải nghiệm ở trường đại học trước đây. Tôi đã có khoảnh khắc tự hào kỳ lạ này khi tôi muốn chứng minh rằng tôi có thể thực hiện toàn bộ trải nghiệm ở trường đại học mà không cần hỗ trợ thêm - nhưng tôi nhận ra rằng điều này sẽ không mang lại giá trị cho tôi. Lúc đó tôi đang làm việc trong lĩnh vực khuyết tật và biết sự hỗ trợ có thể hữu ích như thế nào đối với cuộc sống của người khuyết tật. Tôi biết rằng tôi có quyền nhận được những hỗ trợ này trong quá trình học tập của mình theo luật pháp Úc.

Tôi quyết định sử dụng các dịch vụ hỗ trợ người khuyết tật của trường đại học của mình và nhận được sự hỗ trợ lớn để kéo dài thời hạn, nghỉ giải lao trong kỳ thi và không gian yên tĩnh trong khuôn viên trường để hỗ trợ tôi lấy bằng. Tôi đã nhận được giá trị lớn từ điều này, vì nó cho phép tôi không quá tập trung vào những gì đã sai và cung cấp các lộ trình để hỗ trợ tôi nếu tôi bị tụt lại phía sau hoặc căng thẳng về thời hạn.

Điều này cũng hỗ trợ tôi làm việc toàn thời gian trong khi học đại học toàn thời gian, điều mà tôi đánh giá cao cho sự nghiệp và mục tiêu tài chính của mình. Khi kết thúc chương trình học, tôi được nhận vào học bằng Danh dự cho ngành tâm lý học, nhưng tôi đã chọn từ chối để có thể theo đuổi những cơ hội nghề nghiệp thú vị.

Nếu có điều gì tôi hy vọng mọi người rút ra được từ bức ảnh chụp nhanh kinh nghiệm 18 năm của tôi với giáo dục, thì đó chính là sự hỗ trợ thực sự hữu ích. Bạn có thể cảm thấy rằng bạn không muốn bị đối xử khác biệt, rằng bạn không cần điều chỉnh hoặc tình trạng khuyết tật của bạn không nên xác định năng lực của bạn. Không sao đâu. Nhưng nếu bạn thực sự cần sự hỗ trợ, đừng cảm thấy xa lạ hoặc cảm thấy mình chưa đủ.

Mọi người đều cần được hỗ trợ, dù có khuyết tật hay không. Giá trị bạn có thể nhận được từ sự hỗ trợ có thể là sự khác biệt giữa việc ghét trải nghiệm học tập của bạn hoặc thực sự thích thú với nó.

Trải nghiệm của bạn là những gì bạn tạo ra, vì vậy hãy biến nó thành của bạn.

www.education.gov.au/disability-standards-education-2005